

B I U L E T Y N I N F O R M A C Y J N Y

KONFERENCJA GAMM 1983

Doroczna konferencja naukowa GAMM (Gesellschaft für angewandte Mathematik und Mechanik) odbyła się w tym roku w Hamburgu w dniach 28 - 31 marca. W Konferencji wzięło udział około 530 osób, nie licząc osób towarzyszących. W tym uczestników z Austrii było 17, z Belgii 1, z Bulgarii 4, Brazylii 3, Czechosłowacji 7, Finlandii 2, Grecji 3, Holandii 4, Indii 1, Iranu 1, Jugosławii 19, Kanady 1, NRD 2, Polski 11, Szwajcarii 11, Tunezji 1, Węgier 13, W. Brytanii 1, Włoch 3, St. Zjednoczonych A.P. 2, Arabii Saudyjskiej 2. W ramach konferencji wygłoszony został wykład inauguracyjny, wykład specjalny poświęcony pamięci L. Prandtla, wykład popularny, 7 generalnych wykładów 1 godzinnych na zaproszenie organizatorów, oraz prawie 300 komunikatów w siedmiu sekcjach.

Wykład inauguracyjny wygłosił prof. K. Nickel z Freiburga, tematem był rozwój metod matematycznych w teorii warstwy przyściennej w ostatnim ćwierćwieczu. Prelegent zacytował interesującą myśl L. Prandtla: „Nie ma nic lepszego dla praktyki od dobrej teorii”.

Wykład specjalny o kinematyce strumienia spływu przedstawił prof. K. Wiegardt z Hamburga. Chodziło w nim o zachowanie się strumienia wody przy opływie statku. Praca miała wyraźny charakter aplikacyjny w budowie okrętów. Publiczny wykład popularny pod tytułem „Zabawki fizyczne — zabawa na serio stosowanej matematyki i mechaniki” wygłosił prof. W. Bürger z Karlsruhe. Tematyka ta była poprzednio przedstawiana w Polsce w czasie pobytu prof. W. Bürgera w naszym kraju, najbardziej szczegółowo na semestrze mechaniki w Centrum Banacha w Warszawie w r. 1981.

Wykłady generalne były następujące:

H. Buggish, Karlsruhe, Zagadnienia mechaniki płynów w technice procesów,

S. Falk, Brunszwik, Macierzowe zagadnienia wartości własnych w mechanice,

R. Leis, Bonn, Zagadnienia początkowe i brzegowe w teorii drgań termosprężystych. Autora bardziej interesowała ścisłość matematyczna niż sens fizyczny zagadnienia. W zasadzie chodziło o podanie rozwiązania zagadnienia drgań wymuszonych w nieograniczonej przestrzeni termosprężystej. Pominięte zostały prace innych autorów z termosprężystości, z wyjątkiem dwóch prac matematycznych.

H. Mang, Wiedeń, Obliczanie nośności granicznej żelbetowych dźwigarów powierzchniowych,

F. Natterer, Münster, Przyczynki do tomografii komputerowej,

A. Prekopa, Budapeszt, Statystyczne decyzje i stochastyczna optymalizacja,

W. Törnig, Darmstadt, Monotoniczne metody iteracyjne w wielkich nieliniowych układach równań i zastosowania w teorii równań różniczkowych.

Wykłady 20 minutowe odbywały się w następujących siedmiu równoległych sekcjach. Drgania i zagadnienia stateczności — 45 wykładów, teoria sprężystości i plastyczności — 53, mechanika płynów — 61, numeryczne metody w równaniach różniczkowych — 19 (ogólne) oraz — 18 metoda elementów skończonych, optymalizacja, teoria decyzji, stochastyka — 23, analiza stosowana i zagadnienia fizyki matematycznej — 47, analiza numeryczna — 25.

Polscy uczestnicy wygłosili 9 referatów naukowych w 4 sekcjach (teoria sprężystości — 4, drgania — 2, mechanika płynów — 2 i mat. stosowana — 1). W czasie trwania konferencji odbyło się w salach ratusza spotkanie uczestników konferencji z niektórymi członkami Senatu Hamburga, koncert kameralnej muzyki barokowej, zwiedzanie miasta, zwiedzanie portu statkiem, wizyta w fabryce fortepianów i pianin Steinway i Synowie.

Odbyło się również sprawozdawczo-wyborcze walne zgromadzenie członków Towarzystwa. Do Władz GAMM wchodzi prof. Zbigniew Wesołowski.

Zbigniew Olesiak

MIĘDZYNARODOWY KONGRES MATEMATYKÓW
Warszawa — ICM 1982

Z rocznym opóźnieniem odbył się w Warszawie w dniach 16 - 24 sierpnia 1983 Międzynarodowy Kongres Matematyków, pierwszy raz w Polsce. W Kongresie uczestniczyło 2400 matematyków z całego świata. Przyjechała bardzo reprezentatywna, ok. 300 osobowa grupa matematyków radzieckich, znacznie mniej niż pierwotnie oczekiwano przyjechało matematyków ze Stanów Zjednoczonych A.P. Obrady odbywały się w salach Pałacu Kultury i Nauki w tym w Sali Kongresowej i salach kinowych. Patronat nad Kongresem objął Prezes PAN prof. Aleksander Gieysztor, Przewodniczącym Kongresu został wybrany Przewodniczący Komitetu Organizacyjnego prof. Cz. Olech. Otwarcie Kongresu było połączone z wręczeniem medali młodym matematykom za najwybitniejsze osiągnięcia w ostatnim okresie, oraz z koncertem chóru „Harfa”.

Na zaproszenie Międzynarodowego Komitetu Konsultatywnego ogłoszono 13 plenarnych wykładów jednogodzinnych (z 16 planowanych). Ponadto zaproszono 136 matematyków z całego świata do wygłoszenia 45 minutowych wykładów sekcyjnych, ogłoszono 114 wykładów sekcyjnych. Obrady odbywały się w 19 następujących sekcjach:

- 1 Logika matematyczna i podstawy matematyki (25),
- 2 Algebra (69),
- 3 Teoria liczb (32),
- 4 Geometria (52),
- 5 Topologia (52),
- 6 Geometria algebraiczna (17),
- 7 Analiza zespolona (43),
- 8 Grupy Liego i reprezentacje (7),
- 9 Rzeczywista i funkcjonalna analiza (130),
- 10 Prawdopodobieństwo i statystyka matematyczna (80),
- 11 Równania różniczkowe cząstkowe (60),
- 12 Równania różniczkowe cząstkowe i układy dynamiczne (72),
- 13 Fizyka matematyczna i mechanika (48),
- 14 Sterowanie i optymalizacja (43),
- 15 Metody numeryczne (53),
- 16 Kombinatoryka i programowanie matematyczne (27),
- 17 Komputery i nauki informatyczne (16),
- 18 Nowe zastosowania matematyki (12),
- 19 Historia i oświata (24).

W nawiasach podałem liczby zgłoszonych referatów 15 minutowych w sekcjach. Do wygłoszenia takiego referatu upoważniony był każdy uczestnik Kongresu, który opłacił wpisowe, bez żadnej selekcji. Z powyższego zestawienia widać, że w matematyce światowej istnieje znacznie większa tendencja niż u nas uprawiania matematyki stosowanej. Prace z mechaniki, lub na jej pograniczu można było spotkać nie tylko w sekcji 13, ale również w sekcjach 11, 12, 14, 15, 18 oraz 19. Wykład plenarny pt. „Osobliwości układów promieniowych” wygłosił W. I. Arnold, był to wykład zamykający obrady merytoryczne Kongresu. Interesujące mechaników wykłady sekcyjne wygłosili między innymi:

- O. Ładyżenskaja „O symetrycznych rozwiązaniach wariacyjnych zagadnień teorii pola”,
- J. M. Ball „Konfiguracje z minimum energii w nieliniowej teorii sprężystości”,
- J. B. Serrin „Struktura praw termodynamiki”,
- L. A. Caffarelli „O geometrycznie związanych zagadnieniach wariacyjnych”,
- L. A. Tachtajan „Całkowalne modele w klasycznej i kwantowej teorii pola”,
- M. Aizenman „Stochastyczna geometria w kwantowej teorii pola i w mechanice statystycznej”.

Znaczące były referaty kolegów radzieckich wygłoszone w ramach sekcji 13, doliczyłem się zaledwie 5 referatów polskich z mechaniki. Komunikat B. Skalmierskiego „O teorii budowy skrzypiec” znalazł się w sekcji 18 — Nowe zastosowania matematyki. Odniosłem wrażenie, że Kongres nie został uwzględniony w planach uczestnictwa przez wiele naszych kolegów pracujących w dziedzinie metod matematycz-

nych w mechanice. Nawet termin Konferencji Mechaniki Ciała Stałego zachodził na termin trwania Kongresu.

Abstrakty komunikatów zostały wydane techniką powielaczową w liczbie 400 egzemplarzy. Sprawozdania z Kongresu zawierające referaty generalne i sekcyjne zostaną wydane drukiem w formie książkowej. Zmiany i wiadomości były podawane uczestnikom Kongresu w postaci powielanych biuletynów (było ich 8). Poczta Polska wydała serię znaczków z polskimi matematykami (S. Zaremba, W. Sierpiński, Z. Janiszewski i S. Banach) oraz oddzielnie znaczek z T. Banachiewiczem i znaczek upamiętniający złamanie kodu Enigmy przez polskich matematyków. Miesięcznik „Delta” wydał numer 7, 1983 w języku angielskim. Wydawnictwo Springer-Verlag wydało efektowny plakat przedstawiający zdjęcia i krótkie charakterystyki naszych najwybitniejszych matematyków. Można było również kupić „Księgę Szkołą” związaną z lwowską szkołą matematyczną okresu międzywojennego, wydaną w języku angielskim, niestety tylko za pieniądze w walucie „twardej”.

Oprócz planowanych obrad Kongresu odbyły się równolegle sympozjum i seminaria ICMI (Międzynarodowa Komisja Nauczania Matematyki), zorganizowano kilkanaście seminariów spontanicznych, ogłaszanych w Biuletynach.

Odbył się bankiet wydany przez Prezesa PAN w salach Urzędu Rady Ministrów. Dla uczestników Kongresu wystąpił zespół „Śląsk”, odbyły się dwa recitale skrzypcowe w wykonaniu A. Błaszczaka. Piknik w sobotę i w niedzielę połączony był z prezentacją wesela w stylu krakowskim i pokazem koni. W czasie trwania Kongresu i po nim „Orbis” oferował wycieczki po Warszawie, okolicy i po Polsce.

Zbigniew Olesiak

V NATIONAL AND II INTERNATIONAL MEETING ON COMPOSITE MATERIALS 20 - 22 kwietnia 1983 r., Mediolan

W konferencji brało udział ogółem 145 uczestników w tym 28 z pozostałych krajów europejskich, Związku Radzieckiego, Kanady, Stanów Zjednoczonych oraz Argentyny. Wygłoszono ogółem 40 komunikatów. Materiały konferencyjne zostały wydane w formie kserokopii maszynopisów prac złożonych przez autorów. Organizatorami konferencji były: Centro Materiali Compositi oraz Associazione Meridionale di Meccanica. Obowiązki przewodniczącego sprawował prof. Ignazio Crivelli Visconti z Uniwersytetu Neapolitańskiego.

Konferencja miała charakter raczej techniczno technologiczny. Większość doniesień dotyczyła zastosowań (11 prac), właściwości kompozytów (11 prac), technologii produkcji (7 prac) oraz nowych materiałów kompozytowych (4 prace). Z tego zakresu na podkreślenie zasługują doniesienia dotyczące rozmaitych specjalistycznych zastosowań materiałów kompozytowych w różnych dziedzinach przemysłu jak również prace relacjonujące postępy technologii kierunkowej krystalizacji stopów eutektycznych.

Prace poświęcone mechanice kompozytów i technice badań eksperymentalnych miały stosunkowo niewielki udział w konferencji (7 prac oraz 4 prace odpowiednio). W tej grupie tematycznej przeważały problemy mechaniki zniszczenia i zastosowań termografii do badania stanu naprężenia materiałów kompozytowych.

W. Barański

KONFERENCJA PROBLEMOWA MECHANIKA MATERIAŁÓW KOMPOZYTOWYCH 22 - 24.09.1983 r., Konopnica

Głównym celem Konferencji zorganizowanej z inicjatywy Sekcji Mechaniki Ciała Stałego Komitetu Mechaniki PAN oraz Instytutu Inżynierii Budowlanej Politechniki Łódzkiej była wymiana poglądów

specjalistów zajmujących się mechaniką materiałów kompozytowych na aktualne tendencje rozwoju omawianej problematyki. Wygłoszono sześć referatów przeglądowych relacjonujących najnowsze osiągnięcia strukturalnego i fenomenologicznego ujęcia teorii kompozytów. W ramach ujęcia strukturalnego rozważano przede wszystkim zagadnienia oceny makroskopowych modeli materiałów kompozytowych. Omawiano zarówno metody klasyczne oceny modeli mikroskopowych wynikające z teorii homogenizacji i analizy krzywych dyspersyjnych fal Floquet-Blocha jak i niestandardowe posilujące się w matematycznie rygorystyczny sposób pojęciem wielkości „różnych rzędów”.

Ponadto wygłoszono osiem komunikatów na ogół tematycznie związanych z fenomenologicznym bądź strukturalnym podejściem do mechaniki kompozytów.

XVI SYMPOZJUM „WSPÓŁCZESNE PROBLEMY I METODY MECHANIKI PŁYNÓW”

XVI Sympozjum na temat „Współczesne Problemy i Metody Mechaniki Płynów” odbyło się w dniach 4 - 10 września 1983 roku w Spale koło Tomaszowa Mazowieckiego na terenie ośrodka wypoczynkowego FWP. Sympozjum to było kolejnym ze spotkań organizowanych co dwa lata przez Zakład Mechaniki Cieczy i Gazów Instytutu Podstawowych Problemów Techniki PAN w Warszawie, a jego współprzewodniczącymi byli prof. dr Władysław Fiszdon i prof. dr Henryk Zorski.

W XVI Sympozjum wzięło udział około 180 pracowników naukowych z 21 krajów, w tym z Polski około 110 osób. Najliczniejsze delegacje zagraniczne przybyły z RFN (14 osób), NRD, W. Brytanii i USA (po 7 osób), oraz Włoch (6 osób), Holandii (5 osób) i ZSRR (4 osoby). Przybyli też uczestnicy z tak odległych krajów jak Chińska Republika Ludowa i Japonia.

Zgodnie z ustaloną tradycją Sympozjum nie miało charakteru specjalistycznego, lecz stanowiło szeroki przegląd różnych kierunków badawczych uprawianych w ramach Mechaniki Płynów. Oficjalnym językiem obrad był język angielski.

W programie Sympozjum znalazło się 10 następujących jednogodzinnych referatów przeglądowych, wygłoszonych na zaproszenie Komitetu Organizacyjnego Sympozjum przez wybitnych specjalistów z różnych krajów:

1. G. I. Barenblatt (ZSRR) — Turbulence phenomena in stratified fluids,
2. W. Ebeling (NRD) — Fokker-Planck equations for non-linear kinetic processes and their solution,
3. B. U. Felderhof (RFN) — Electrodynamics of ions and molecules in polar fluids,
4. J. Hinch (W. Brytania) — Problems of fluid mechanics in the oil industry,
5. D. Homentcovschi (Rumunia) — New results in Oseen flow,
6. N. G. van Kampen (Holandia) — Fluctuations in hydrodynamics,
7. K. Kirchgässner (RFN) — Nonlinear waves and homoclinic bifurcations,
8. W. Schneider (Austria) — Asymptotic analysis of jet flows,
9. L. van Wijngarden (Holandia) — On multiple solutions and other phenomena in rotating fluids,
10. T. Y. Wu (USA) — Three dimensional nonlinear long waves in water, their generation and propagation.

Ponadto zaprezentowano 89 komunikatów, z których 61 zostało wygłoszonych na 13 sesjach problemowych, pozostałe 28 przedstawiono na dwóch sekcjach plakatowych. Czas przeznaczony na komunikat wynosił 20 minut, łącznie z dyskusją, zaś czas trwania sesji plakatowej wynosił 2 godziny. Największa liczba komunikatów dotyczyła przepływów mieszanin wielofazowych i cieczy lepkich (po 15) oraz przepływów ściśliwych (14). W dalszej kolejności była dynamika gazów rozrzedzonych (11), turbulencja (10) oraz stabilność hydrodynamiczna, przepływy cieczy nienewtonowskich i inne kierunki.

Atrakcyjne położenie Spały i plenerowe warunki w jakich odbywało się Sympozjum umożliwiły stworzenie wśród uczestników swobodnej nieformalnej atmosfery, ułatwiającej wzajemne kontakty i dyskusje poza oficjalnym programem Sympozjum. Urozmaiceniem Sympozjum były imprezy towarzyskie i turystyczne, z których można tu wymienić wycieczkę do Częstochowy i zwiedzenie klasztoru na Jasnej Górze.

Dorobek naukowy Sympozjum zawarty zostanie w pokonferencyjnych wydawnictwach, przy czym referaty przeglądowe będą opublikowane w XII tomie „Fluid Dynamics Transactions”, zaś komunikaty w oddzielnym zeszycie „Archives of Mechanics”.

A. Zachara

XXIV POLSKA KONFERENCJA MECHANIKI CIAŁA STAŁEGO Jachranka, 22 - 27 sierpnia 1983 r.

Polska Konferencja Mechaniki Ciała Stałego ma już wieloletnią tradycję, która wskazuje, że impreza ta stale cieszy się uznaniem w środowisku mechaników w kraju i za granicą. Podstawowym zadaniem Konferencji jest stworzenie właściwych warunków dla wymiany doświadczeń między specjalistami w dziedzinie mechaniki ciała stałego i teorii konstrukcji.

Obowiązki organizatora teoretycznej Konferencji przypadły w udziale Zakładowi Teorii Konstrukcji IPPT, który w tym zakresie otrzymał wsparcie Komitetu Mechaniki PAN. Obrady 24 Konferencji odbywały się w okresie od 22 do 27 sierpnia 1983 r. w Ośrodku Szkoleniowo-Wypoczynkowym PKS „Warszawianka”, położonym nad Zalewem Zegrzyńskim, w Jachrance k/Warszawy.

W Konferencji uczestniczyły 222 osoby, w tym 43 naukowców zagranicznych reprezentujących następujące kraje: Chiny, Czechosłowacja, Dania, Finlandia, Francja, Indie, Japonia, Kanada, NRD, RFN, Szwecja, Turcja, Wielka Brytania, Wietnam, Związek Radziecki. Fakt ten potwierdza słuszność podjętej dziesięć lat temu przez IUTAM decyzji o formalnym przyznaniu Polskiej Konferencji Mechaniki Ciała Stałego statusu międzynarodowej imprezy naukowej.

Wydaje się, że dwuletnia przerwa, jaka dzieliła poprzednią i obecną konferencję była przyczyną nie tylko wzrostu liczby zgłoszonych referatów, lecz także zauważalnego podniesienia średniego poziomu prezentowanych w czasie obrad prac.

Zwiększona liczba prac oraz konieczność skrócenia (z uwagi na koszty) do sześciu dni okresu trwania Konferencji stały się przyczyną wprowadzenia przez organizatorów, po raz pierwszy w historii Konferencji, sesji plakatowej. Ten nowy element organizacyjny mimo początkowych zastrzeżeń, uzyskał w końcu wśród uczestników bardzo pozytywną ocenę. Prawdopodobnie wpłynęła na nią specyfika tego rodzaju sesji, stwarzająca idealne warunki dla bezpośredniego kontaktu między autorem pracy i osobą faktycznie zainteresowaną daną pracą. Takich warunków nie może zapewnić wygłaszanie referatu przed gronem słuchaczy zgromadzonych w zaciemnionej zwykle sali. W przypadku tegorocznej Konferencji pewien wpływ na tę ocenę wywarła dodatkowo atrakcyjność pomieszczenia, jakie przeznaczono na sesję plakatową.

Na Konferencji przedstawiono 168 prac, w tym 60 na sesji plakatowej. Wygłoszenie tak znacznej liczby referatów, było możliwe dzięki wprowadzeniu dwóch równocześnie obradujących sesji, dla których wspólne były jedynie referaty generalne.

Problematykę Konferencji podzielono na siedem grup tematycznych, reprezentowanych przez następujące hasła:

- plastyczność, pełzanie, zniszczenie
- beton, skały, ośrodki rozdrobnione
- mechanika niesprężystych konstrukcji
- mechanika sprężystych i lepkosprężystych konstrukcji, optymalizacja
- fale
- pola sprzężone, ośrodki mikropolarne
- fizyczne i matematyczne aspekty badań ciała stałego.

Wzorem ubiegłych lat organizatorzy zaprosili wybitnych specjalistów z kraju i zagranicy, reprezentujących różne gałęzie mechaniki ciała stałego, celem wygłoszenia wykładów generalnych. Zadaniem tego rodzaju wykładów jest zwieźle przedstawienie aktualnego stanu badań w danej dziedzinie i wskazanie głównych tendencji rozwojowych. W czasie obrad 24 Konferencji wygłoszono 16 wykładów generalnych. Zwieźlą informację o treści tych wykładów zawiera następujące zestawienie:

- H. D. BUT — Prawa zachowania i dysypacja energii w mechanice zniszczenia.
- D. GROSS — Koncepcje mechaniki zniszczenia.
- T. INOUE, ZHI-GANG WANG — Prawo konstytutywne termosprężystości uwzględniające przejście fazowe niezbędne w analizie procesów hartowania i spawania.
- W. JOHNSON — Plastyczność stosowana: zginanie płyty ze sprężynowaniem, formowanie proszków i modelowanie penetracji wysokoprędkościowej.
- Th. LEHMANN — Rozważania na temat praw konstytutywnych w termoplastyczności.
- G. A. MAUGIN — Utrata symetrii w mechanice ciała stałego.
- Z. MRÓZ — Postacie statystycznego i dynamicznego zniszczenia konstrukcji z materiałów kruchoplastycznych.
- N. G. OHLSON — Propagacja pęknięcia zmęczeniowego w przypadku złożonych postaci obciążenia.
- P. PERZYNA — O modelowaniu konstytutywnym procesów płynięcia plastycznego, niestateczności i zniszczenia w dysypatywnych ciałach stałych.
- A. R. S. PONTER — Odkształcenie konstrukcji pod wpływem ciągłych zmian temperatury.
- D. ROGULA — Nielasyczne, materialne ośrodki ciągłe.
- J. N. SZEWCZENKO — Model strukturalny ciała stałego dla złożonych, nieizotermicznych procesów obciążenia wzdłuż dowolnych trajektorii.
- B. STORAKERS — O zmianie obciążeń krytycznych, pierwszego rzędu, spowodowanej przez zaburzenie geometrii konstrukcji przy wyboczeniu bifurkacyjnym.
- W. SZCZEPAŃSKI — O eksperymentalnym modelowaniu wzajemnego oddziaływania efektów wzmocnienia i osłabienia w metalach.
- V. TVERGAARD — Przełom ciągły i efekty lokalizacji.
- M. ŻYCZKOWSKI, T. KURTYKA — Rozwój matematycznego opisu anizotropowego wzmocnienia plastycznego.

Z zamieszczonych tu informacji wynika, że problematyka tegorocznej Konferencji obejmowała szeroki krąg zagadnień, wśród których znalazły się zarówno zagadnienia podstawowe, wymagające operowania zaawansowanym aparatem matematycznym, jak też kwestie, których rozstrzygnięcia oczekuje codzienna praktyka inżynierska. Znaczna część spośród prezentowanych prac dotyczyła badania zjawisk sprzężonych, w których obok efektów mechanicznych uwzględnia się ich wzajemne oddziaływanie z polem temperatury lub polem elektromagnetycznym. Fakt ten odzwierciedla tendencje obserwowane w rozwoju współczesnej mechaniki.

Na podkreślenie zasługuje atmosfera rzeczowej dyskusji naukowej, jaka towarzyszyła obradom Konferencji. Dyskusja nie ograniczała się do czasu przewidzianego programem i często kontynuowano ją w czasie wolnym od obrad. W ten sposób można było uniknąć zakłóceń w realizacji bardzo napiętego programu. Nawiązując do samego programu, warto zastanowić się, czy czas 20 min., jaki przeznaczono w tym roku na wygłoszenie referatu i dyskusję jest okresem wystarczającym do tego celu?

Miłym akcentem tegorocznych obrad był akt wręczenia Dyplomu Honorowego Członka PTMTiS profesorowi Th. Lehmannowi przez przewodniczącego Towarzystwa profesora Z. Olesiaka.

Program imprez towarzyszących Konferencji był w tym roku skromny i ograniczył się do parogodzinnej wycieczki, której celem było zwiedzanie Warszawy.

Korespondencja od uczestników Konferencji, napływająca do Komitetu Organizacyjnego po jej zakończeniu oraz wypowiedzi, z jakimi spotykali się organizatorzy w okresie trwania jej obrad, upoważniają do wyciągnięcia wniosku, że spełniła ona należycie wyznaczoną jej rolę.

Krzysztof Podolak